

Františkovo slovo

č.164

Papež: Redukovat hladové krky je snadné, sdílení si naopak vynucuje konverzi

Kdo nenaslouchá Božímu slovu, zaměňuje víru za ideologii

Papež: Obavám se, že jsem špatně interpretován; podstupuji pastorační riziko

Svatý otec: Veškerý náš život probíhá mezi úbočím víry a propastí strachu

Papež: Říkáme si křesťané, ale nevěříme v Boha ani v člověka

Neosočujme druhé, ale učme se moudrosti sebeobvinění

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Papež: Redukovat hladové krky je snadné, sdílení si naopak vynucuje konverzi

Řím. Papež František se dnes ráno vydal do římské sídla Organizace OSN pro výživu a zemědělství (FAO) u příležitosti letošního Světového dne výživy, který se shoduje s dnem založení této instituce (16.10.1945). Kromě generálního ředitele FAO, José Graziana da Silvy, a evropského komisaře pro zemědělství a rozvoj venkova, Phila Hogana, jej očekávalo několik ministrů zemědělství zemí G7, předseda Mezinárodního fondu pro zemědělský rozvoj (IFAD), Gibert F. Hougbo, a výkonný ředitel Světového potravinového programu (WFP), David Beasley. V atriu budovy papež odhalil sochu (foto), kterou daroval Organizaci OSN pro výživu a zemědělství. Dílo z carrarského mramoru sochaře Luigiho Prevedela znázorňuje tělo malého Alana Kurdího, tříletého syrského chlapce, jehož úmrtí se v roce 2015 stalo symbolem dramatu, která s sebou nese migrace. Právě budoucnosti migrace je věnován letošní Světový den výživy, který zamýšlí upozornit na nutnost investic do potravinového bezpečnosti a rozvoje venkova.

Reflexe nad tím, jak potravinová produkce a její rozdělení ovlivňuje lidskou mobilitu, by měla vycházet z původního cíle Organizace OSN pro výživu a zemědělství, který je nezbytné obnovit a rozšířit, zahájil **papež František** promluvu v sídle této instituce. FAO byla založena na konci druhé světové války, kdy miliony lidí utíkaly před bídou a nepřízní doby, aby hájila právo každého člověka na dostatečnou výživu. K této základní záruce, kterou dnes považujeme za samozřejmou, je nutné přidružit též právo každého člověka na rozhodování o vlastním životě a realizaci svých tužeb, aniž by přitom musel opustit své drahé.

“Vzhledem k důležitosti takového cíle je v sázce důvěryhodnost celého mezinárodního systému. Víme, že dílčí závazky stále více podmiňují mezinárodní spolupráci a dokonce omezují také pomoc poskytovanou v krizových situacích. Smrt hladem anebo odchod z rodné země je nicméně každodenní zprávou, riskující lhostejné přijetí. Je proto nezbytné hledat nové cesty, abychom proměnili existující možnosti v záruky, povolující každému člověku, aby do budoucnosti hleděl s oprávněnou důvěrou, a nikoli jen mlhavou představou.”

Spojitosť hladu s migrací lze pojednat jedině tehdy, když se dobereme kořenů problému, pokračoval Svatý otec a poukázal na studie Spojených národů definující dvě hlavní překážky – válečné konflikty a klimatické změny. K překonání prvně jmenovaných papež doporučil uplatnění mezinárodního práva, které vypočítává prostředky k rychlému řešení a prevenci střetů.

“Zbrždění konfliktů vyžaduje dobrou vůli a dialog. Dále je zapotřebí zásadní snahy o postupné a systematické odzbrojení, jak je předpokládá Charta Spojených národů, a náprava zlověstné metly obchodování se zbraněmi. Proč odsuzovat skutečnost, že miliony lidí kvůli válkám padají za oběť hladu a podvýživě, když se zároveň nevynakládá účinné úsilí za mír a odzbrojení?”

V souvislosti s klimatickými změnami se papež odvolal na právně závazné nástroje, jako například Pařížskou dohodu, od níž ale, jak podotkl, se některé státy vzdálily. Hlad tedy není nevyléčitelnou nemocí, pokud uznáme, že se na něm podílejí války a klimatické změny, vyvodil a upozornil na další neblahý jev – a sice potravinovou spekulaci. Jak řekl, nedávné odborné hodnocení Spojených národů předpokládá nárůst produkce obilovin na světové úrovni, a tím také navýšení jejich zásob. Dokazuje se tak, že výsledky se dostávají, pokud se brání spekulaci a jedná se s ohledem na potřebné.

“Potravinové zdroje jsou totiž nezřídka ponechány napospas spekulaci, která je poměřuje jedině podle hospodářské prosperity velkovýrobců a ve vztahu k možné spotřebě, nikoli však v poměru k reálným požadavkům lidí. Tak se podporují střety a plýtvání, přičemž se násobí řady těch nejposlednějších této planety, kteří při hledání budoucnosti opouštějí svou původní

zemi.(...)Pro někoho by stačilo snížit počet hladových krků a problém by se vyřešil – to je ale klamné řešení, jestliže zvážíme, v jakém rozsahu se plývá potravinami a nakolik spotřební vzorce nutí k plýtvání se zdroji. Redukovat je snadné, sdílení si naopak vynucuje konverzi, a ta už klade nároky.”

Neméně náročná však byla následující papežova výzva k obohacení slovníku OSN o pojem “láska”. Jak Petruův nástupce prohlásil před funkcionáři FAO, toto slovo skloňované v mnoha odstínech nezištnosti, rovného nakládání, solidarity, kultury dávání, bratrství a milosrdenství, by totiž prakticky nahradilo termín “humanitární”, široce užívaný v mezinárodní oblasti. Žádám tedy příliš, když navrhuji, zda by “láska” mohla prorazit do řeči mezinárodních vztahů?, tázal se papež.

“Milovat bratry a činit tak jako první, aniž bychom očekávali, že naše láska bude opětována – to je evangelní princip, se kterým se střetáváme v mnoha kulturách a náboženstvích a který se stává principem lidskosti v jazyce mezinárodních vztahů. Bylo by žádoucí, kdyby diplomacie a multilaterální instituce sytily a organizovaly tuto schopnost milovat, protože je vůdčí cestou zaručující nejenom potravinovou bezpečnost, nýbrž bezpečnost lidstva v jejím celku.”

Nelze jednat pouze tehdy, když jednají druzí, anebo si vystačit se soucitem, zdůraznil papež František. Soucit totiž zůstává pouze u krizové pomoci, zatímco láska podněcuje spravedlnost a je podstatná pro uskutečnění spravedlivého sociálního řádu různých složek, které se chtějí vystavit riziku vzájemného setkání.

“Milovat znamená přispívat k tomu, aby každá země zvýšila svou produkci a dospěla k potravinové soběstačnosti. Láska se tlumočí do promýšlení nových vzorců rozvoje a spotřeby a do přijetí politických opatření, která by nezhoršovala situaci méně rozvinutých národů a jejich věčnou závislost. Milovat značí, že se lidská rodina už nadále nebude dělit na vlastníky přebytkového a na jedince, kterým se nedostává nezbytné.”

Nedávné události potvrdily, že je možné zabránit užití zbraní masového ničení, protože jsme si vědomi jejich zkázonosnosti, uvedl dále papež František a položil další otázku: Jsme si ovšem stejně vědomi účinků, vyvolaných chudobou a vyřazováním lidí? Jak zastavit lidi, ochotné vydat se všanc na cestě za tušeným světlem a vnímanou životní nadějí?

“Nezastaví je materiální bariéry, ani ekonomické, legislativní a ideologické zdi, nýbrž to bude moci uskutečnit pouze důsledné uplatnění principu lidskosti. Skutečnost je ale taková, že se krátí veřejná rozvojová pomoc a multilaterální instituce jsou omezovány ve své činnosti. Současně se přistupuje k dvoustranným dohodám, které podřizují spolupráci dílčím dohodám a spojenectvím či ještě prostěji chvilkovému klidu. Nakládání s lidskou mobilitou naopak vyžaduje koordinovanou a systematickou mezinárodní akci, vedenou v souladu s existujícími mezinárodními normami a prodchnutou láskou a inteligencí. Cílem této akce má být setkání národů, které by všechny obohatilo a vzbudilo soudržnost a dialog, nikoli vyřazování a zranitelnost.”

Papež se na tomto místě připojil k debatě o zranitelnosti migrantů, která na mezinárodní rovině působí rozkol. Jak řekl, je správné určit příčiny podřadného postavení migrantů a jejich exkluze, aby bylo možné náležitě zasáhnout.

“Není však přijatelné vyhýbat se angažovanosti a skrývat se kvůli tomu za slovními hříčkami, které nejsou diplomacií ke cti, ale činí z jejího „umění potencialit“ pouhé sterilní cvičení k ospravedlnění egoismu a nečinnosti.”

Naslouchejme proto volání našich marginalizovaných bratrů, vyzýval papež. Dožadují se spravedlnosti, nežadoní jen o krizovou humanitární pomoc. Svátý otec apeloval na prevenci, která „stojí daleko méně než důsledky způsobeném znehodnocením půdy nebo znečištěním

vod", a na financování programů, které by se „efektivněji postavily proti hladu a strukturální chudobě“.

"Je-li tedy cílem podpořit zemědělství, tak aby jeho produkce pokryla skutečné nároky jednotlivých zemí, pak není přijatelné odebírat obdělávatelnou půdu obyvatelstvu a dovolovat, aby land grabbing (skupování země) pokračovalo ve svých ziscích, někdy snad dokonce ve spolupráci s těmi, kdo jsou povoláni pracovat v zájmu lidu. Je nutné odvracet pokušení k tahům ve prospěch úzkých skupin obyvatelstva, stejně jako využívat vnějších příspěvků neadekvátním způsobem, což následně přeje korupci nebo absenci legálnosti."

Řekl papež František při své dnešní návštěvě římského sídla FAO.

Kázání z Domu sv. Marty

17.10.2017

Kdo nenaslouchá Božímu slovu, zaměňuje víru za ideologii

Vatikán. Nepodlehne pošetilosti, která spočívá v neschopnosti naslouchat Božímu slovu, a dovádí ke zkaženosti, kázal papež František při dnešní ranní eucharistii v Domě sv. Marty. Ježíš teskně pláče, když se milovaný lid pošetile oddaluje a dává přednost vnějšímu zdání, modlám a ideologiím. Papež ve své úvaze vyšel ze slova „pošetilost“, které se v dnešních liturgických čteních objevuje hned dvakrát – Ježíš je vztahuje na farizeje (Lk 11,37-41), zatímco sv. Pavel na pohany (Řím 1,16-25). Ale také Galaťanům, křesťanům, vytýká apoštol národů pošetilost, protože se dali oklamat novými nápady. Toto slovo zde zaznívá spíše jako upozornění, než odsouzení, protože naznačuje, že od pošetilosti vede cesta do zkaženosti. Ony tři skupiny pošetilců jsou zkažení lidé, poznamenal papež.

Učitelům Zákona Ježíš řekl, že se podobají obíleným hrobům – upadají do zkaženosti, protože se zajímají o zajištění pouhé vnější krásy věcí, nikoli však o jejich nitro, kde vládne zkaženost. Zkorumpovala je marnivnost, vnější dojem, vnější krása a vnější spravedlnost. Pohany zase zkazilo modloslužebnictví – jsou zkažení, protože zaměnili Boží slávu – kterou mohli poznat rozumem – za modly. Také dnes existuje modloslužebnictví, podotkl papež – kupříkladu konzum anebo hledání boha, který by nám vyhovoval. Konečně, zmínění křesťané z galatské obce se dali podlomit ideologiemi, skoncovali s křesťanstvím, aby se z nich stali ideologové křesťanství. Pošetilost těchto tří skupin je vede do zkaženosti. V čem ale tato pošetilost spočívá?, vysvětloval papež:

"Pošetilost vyřazuje naslouchání, doslova by se dalo říci, že znamená: nescio, nevím, neslyším. Je to neschopnost naslouchat Slovu – Slovo nemůže vstoupit, protože se mu nedopřává sluchu. Pošetilec neslyší. Myslí si, že naslouchá, ale není to tak. Stále si vede svou. Boží Slovo proto nemůže vstoupit do jeho srdce a nevytváří prostor pro lásku. Pokud tam vstoupí, prošlo destilací vlastního vnímání reality. Pošetilci nedokážou naslouchat a jejich hluchota je přivádí do zkaženosti. Boží Slovo nevchází, není zde prostor pro lásku a nakonec ani pro svobodu."

Z pošetilců se stávají otroci, protože zaměňují Boží pravdu za lež a uctívají tvory namísto Stvořitele.

"Nejsou svobodní a jejich neschopnost slyšet, ona hluchota, nenechává prostor lásce a svobodě, vždy dovádí k otroctví. Naslouchám já Božímu slovu? Dopřeju mu, aby vešlo? Toto Slovo, o kterém jsme slyšeli zpívat Aleluja, toto Boží slovo je živé, účinné, rozlišuje pocity a myšlenky srdce. Zarývá se, proniká dovnitř. Nechám toto Slovo vstoupit, anebo jsem vůči němu hluchý? Zaměňuji je za vnější dojem, modloslužbu, modloslužebné návyky, nebo ideologii? Tak Slovo nevchází...Toto je pošetilost křesťanů."

V závěru papež vyzval k pohledu na obrazy dnešních pošetilců – křesťanů, ale také pastýřů. Svatý Augustin je silně a po právu kárá, protože pošetilost pastýřů ubližuje stádcí. Papež

vyjmenoval pošetilost pastýře, který podlehl korupci, pošetilost pohanského pastýře, který je spokojen sám se sebou, a pošetilost pastýře ideologa. Pohledme na tyto obrazy a vedle jejich pošetilosti postavme Pána, který stále stojí u dveří, klepe a čeká. Zamysleme se nad Pánovým steskem a rozvzpomeňme se na Jeho první lásku k nám, vyzýval papež.

"Když propadneme pošetilosti, vzdalujeme se Pánu a jemu je smutno. Teskní po nás. V tomto smutku Ježíš pláče – zaplakal nad Jeruzalémem, protože jej naplnil stesk po lidu, který si vyvolil a miloval jej, který se ale ve své pošetilosti oddálil, protože dal přednost vnějšímu zdání, modlám a ideologiím."

Papež: Obavám se, že jsem špatně interpretován; podstupuji pastorační riziko

Řím. Zítra bude prezentována v rezidenci časopisu *Civiltà Cattolica* kniha rozhovorů papeže Františka s otcem Antoniem Spadarem SJ, nazvaná *Adesso fate le vostre domande* (Rizzoli, 240 stran). Vybíráme z ní ukázkou, ve které **papež František** nastiňuje svůj vztah k tomuto žurnalistickému žánru:

„Tvářím se troufale, ale jsem také nesmělý. V Buenos Aires jsem měl před novináři trochu strach. Myslel jsem, že by mne mohli uvést do nepříjemností, a proto jsem rozhovory nedával. Jednoho dne mne však Francesca Ambrogetti přesvědčila, že by z toho mohlo vzejít něco dobrého. Dal jsem na ni a důvěřoval jsem jí. A tak jsem se jednou za měsíc v devět ráno s ní a Sergio Rubínem setkával, a byl z toho nakonec knižní rozhovor *El Jesuita*. Vždycky jsem se bál špatných interpretací toho, co říkám. Na tom prvním interview s buenosaireským arcibiskupem se mi nelíbila obálka, ale velice jsem byl spokojen se vším ostatním.

Taková je historie mých arcibiskupských interview. Dal jsem potom ještě jiná Marcelo Figueroaovi a Abrahamovi Skorkovi. Vždycky na základě důvěry v lidi, se kterými jsem rozmlouval. Když mne přišel požádat o interview P. Antonio Spadaro byl jsem již papežem. Mou instinktivní reakcí bylo váhání jako v minulosti, a řekl jsem mu, že ne. Potom jsem zjistil, že mohu a mám důvěřovat, a souhlasil jsem. Udělali jsme spolu dva dlouhé rozhovory, které jsou v této knize. Spadaro je ředitelem časopisu *Civiltà Cattolica*, který se těsně pojí k papežům. Byl přítomen během interview a rozhovorů, jež jsou v této knize a ujal se mých slov. Po onom prvním interview v srpnu 2013 přišly další, také ty, které dávám na palubě letadla během návratu z apoštolských cest. Také tam, na těchto cestách, se rád dívám lidem do očí a odpovídám na otázky upřímně. Víím, že musím být opatrný a doufám, že jsem.

Než začnu naslouchat otázkám a odpovídat na ně, modlím se vždycky k Duchu svatému. A tak jako nesmím přestat být opatrný, nesmím ani ztrácet důvěru. Víím, že se tak mohu stát zranitelným, ale je to riziko, které chci podstupovat. Interview pro mne mají vždycky pastorační hodnotu. Všechno, co dělám, má tak či onak pastorační hodnotu. Kdybych neměl tuto důvěru, nedával bych interview, to je mi zcela jasné. Je to způsob komunikace mojí služby.. A kladu tato interview vedle svých každodenních kázání v Domě svaté Marty, která je – takříkajíc – mojí „farností“. Tuto komunikaci s lidmi potřebuji. Čtyřikrát týdně tam přijde 25 lidí z nějaké římské farnosti, spolu s dalšími. Opravdu potřebuji tuto přímou komunikaci s lidmi. Dávat interview neznamena stát na katedře, nýbrž setkat se s novináři kladoucími otázky, jež jsou vlastní lidem. Rád také mluvím s méně známými časopisy a lidovými tiskovinami. To se cítím nejlépe ve své kůži. V takových případech totiž opravdu slyším otázky a starosti běžných lidí. Snažím se odpovídat spontánně v konverzaci, která je srozumitelná a bez frází. Používám také prostý, lidový jazyk. Interview považuji za dialog, nikoli za přednášku. Proto se na něj nepřipravuji. Někdy dostávám otázky napřed, ale skoro nikdy je předem nečtu a nepřemýšlím o nich.

Jednoduše mne nic nenapadá. Jindy, v letadle si představuji otázky, které by mohly být položeny. K odpovědi však potřebuji setkat se s lidmi a dívat se jim do očí. Ano, stále mám obavy, že jsem špatně interpretován. Znovu však opakuji, že chci toto pastorační riziko podstupovat. Stává se mi to i v jiných případech. Leckdy u svých tazatelů, kteří o sobě tvrdí,

že jsou víře vzdáleni, zaznamenávám velkou inteligenci a erudici. A přece jsou přístupní jakémusi pascalovskému doteku. Působí to ve mne pohnutí a velice si toho vážím. Přeji si církev, která se dovede zapojit do konverzace lidí a umí vést dialog. Církev z Emauz, v níž Pán cestou „dělá interview“ se sklíčenými učedníky. Pro mne je interview součástí této konverzace církve s dnešními lidmi.“

18.10.2017

Svatý otec: Veškerý náš život probíhá mezi úbočím víry a propastí strachu

Vatikán. Na Svatopetrském náměstí se dnes dopoledne shromáždilo 30 tisíc lidí, aby si vyslechli pravidelnou katechezi Petrova nástupce. Generální audience byla uvedena čtením z Janova evangelia (11,23-37), které podává rozhovor Ježíše s Lazarovou sestrou Martou o vzkříšení z mrtvých. Papež František nazval dnešní katechezi „Blahoslavení mrtví, kteří umírají v Pánu“ a v „konfrontoval v ní křesťanskou naději se skutečností smrti“. V jejím závěru řekl:

„Ježíš nás staví na „předěl“ víry. Martě, která oplakává smrt bratra Lazara, oponuje světlem dogmatu: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i když umřel, bude žít a žádný, kdo žije a věří ve mne, neumře na věky. Věříš tomu?“ (Jan 11,25-26). Toto Ježíš opakuje každému z nás pokaždé, když smrt naruší tkanivo našich životů a citů. Veškerá naše existence se odehrává tady, mezi úbočím víry a propastí strachu. „Já nejsem smrt, já jsem vzkříšení a život, věříš tomu? Věříš tomu?“ Věříme tomu my, kteří jsme dnes tady na tomto náměstí? Všichni jsme maličci a bezbranní tváří v tvář tajemství smrti. Avšak jaká to milost, když v té chvíli chováme v srdci plamínek víry! Ježíš nás vezme za ruku, jako vzal Jairovu dceru a zopakuje znovu: „Talitha kum!“, „Říkám ti vstaň!“ (Mk 5,41). Řekne to nám, každému z nás: „Vstaň, povstaň!“.

Zvu vás nyní, abyste přivřeli oči a mysleli na chvíli svojí smrti, každý z nás ať myslí na vlastní smrt, představí si onu chvíli, která přijde, až nás Ježíš vezme za ruku a řekne nám: „Pojď se mnou, vstaň“, pak se naděje skončí a začne skutečnost života. Ježíš každého z nás uchopí svojí něhou, mírností a celým svým srdcem.

Toto je naše naděje tváří v tvář smrti. Pro toho, kdo věří, je branou, která se otevře zcela dokořán. Pro toho, kdo pochybuje, je zábleskem světla pronikajícího skulinou ne zcela zavřených dveří. Bude to však pro nás všechny milost, až nás toto světlo setkání s Ježíšem ozáří.

Na závěr generální audience obrátil papež pozornost na hlavní město Somálska, kde džihádisté říkající si *Al Šabáb* (Hnutí mladých bojovníků) zosnovali explozi dvou kamionů naplněných výbušninami, při které zahynuly více než tři stovky lidí, včetně 15 dětí, a velké množství lidí bylo zraněno:

„Chtěl bych vyjádřit svůj zármutek nad krveprolitím, ke kterému došlo před několika dny v somálském Mogadišo a vyžádalo si smrt 300 lidí, včetně několika dětí. Tento teroristický zločin si zasluhuje nejrozhodnější odsouzení také proto, že byl namířen proti již tak značně zkoušenému obyvatelstvu. Modlím se za zesnulé a raněné, za jejich příbuzné a za veškerý lid Somálska. Prosím za obrácení násilníků a povzbuzuji všechny, kdo s obrovskými těžkostmi usilují o mír v této trýzněné zemi.“

19.10.2017

Papež: Říkáme si křesťané, ale nevěříme v Boha ani v člověka

Vatikán. „Modlitba Otče náš si žádá odvahu. Musíme si dodat odvahy, abychom dokázali říci „Tati!“ a opravdu věřili, že Bůh je Otec, který mne vede, odpouští mi, dává mi chléb, dbá na všechno, oč ho prosím, obléká mne ještě lépe než polní kvítí. Tato víra obnáší značné riziko –

co kdyby to nebyla pravda? Je třeba se osmělit, a to všichni společně. Proto je společná modlitba tak krásná – protože jeden druhému pomáháme k této troufalosti."

Říká **papež František** v rozhovoru s otcem Marcem Pozzou, teologem a vězeňským kaplanem v Padově, který bude vysílán v devítidílném televizním seriálu nazvaném *Padre nostro*, tedy Otče náš (každou středu od 25.10.) na italském katolickém televizním kanálu *Tv2000*. Na programu spolupracoval vatikánský Sekretariát pro sdělovací prostředky, který také zorganizoval jeho středeční předpremiéru ve vatikánské filmotéce.

"Prohlašujeme se za křesťany a tvrdíme, že máme otce, ale ve skutečnosti žijeme ne snad přímo jako zvířata, ale jako lidé, kteří nevěří v Boha, ani v člověka. Jako lidé bez víry, kteří navíc působí zlo, nežijí v lásce, nýbrž v nenávisti, soupeřivosti a válkách. Je snad Boží jméno posvěceno v Nigérii, v děvčatech unášených skupinou Boko Haram? Je posvěceno v křesťanech, kteří mezi sebou zápasí o moc? Je posvěceno v životě lidí, kteří si objednájí nájemného vraha, aby se vypořádali s nepřítelem? Je posvěceno v životě těch, kteří nepečují o vlastní děti? Nikoli, tam Boží jméno není posvěceno."

Pokračuje Svatý otec v konverzaci, která dostala také knižní podobu a objeví se na pultech italských knihkupectví koncem listopadu (*Il Padre nostro di Papa Francesco*, Rizzoli Lev). Papež komentuje Ježíšova slova pomocí epizod ze svého života, v souladu se svým apoštolským posláním a v reakci na neklid a touhy dnešního člověka.

"Když jsme byly děti a chléb náhodou upadl na zem, učili nás, abychom jej ihned zdvihly a políbily. Chléb se nikdy nevyhazoval. Chléb totiž symbolizuje jednotu lidstva. Je to symbol Boží lásky k nám, symbol Boha, který nám dává pokrm. Zbylý chléb maminky a babičky shromažďovaly, zalévaly mlékem a dělaly – nebo možná dodnes dělají – koláč anebo cokoli jiného, ale chléb se nikdy nevyhazoval."

Petrův nástupce se rozhodl, že svou katechezí doprovodí všech devět dílů televizního seriálu. Nepromlouvá v něm pouze on, nýbrž řada osobností italské kultury a šoubyznysu. Jak podotýká moderátor, o. Marco Pozza, modlitbu Otče náš odříkáváme leckdy téměř automaticky. Při setkání s papežem ale měl pocit, že mluví s člověkem, který se osobně setkal s Kristem, což povzbudilo jeho modlitbu srdcem. Na jiném místě papež František vypráví:

"Jednou do Buenos Aires přicestovala socha Panny Marie Fatimské a na stadionu jsme sloužili mši za nemocné – byl to velký stadion plný mnoha lidí. Tehdy už jsem byl biskupem, posadil jsem se do zpovědnice a zpovídal jsem před mší i během ní. Na konci už se lidé téměř rozešli, a proto jsem vstal a měl se k odchodu, protože mne ještě čekalo biřmování v jiné části města. Najednou ke mně přistoupila drobná, prostá žena, oblečená celá v černém, jako venkovské vdovy na jihu Itálie, ale s krásnými očima, které zářily celým obličejem. „Vy se chcete vyzpovídat“, řekl jsem jí, „ale nemáte žádné hříchy“. „Všichni máme hříchy“, odpověděla mi portugalsky. Já na to: „Tak si dejte pozor, třeba vám Bůh neodpustí!“ Ona ale s jistotou prohlásila: „Bůh odpustí všechno“. „Jak to můžete vědět?“, zeptal jsem se. „Kdyby Bůh všechno neodpouštěl, svět by už neexistoval“, zněla její odpověď. Chtěl jsem jí říci: „Vy jste snad studovala na Gregoriáně!“ To je moudrost prostých lidí. Vědí, že mají otce, který na ně stále čeká."

Říká papež František v rozhovoru pro italskou katolickou televizi *TV 2000*.

Kázání z Domu sv. Marty

20.10.2017

Neosočujme druhé, ale učme se moudrosti sebeobvinění

Vatikán. Kéž nám Pán udělí milost vnitřní pravdy, prosil dnes ráno Petrův nástupce při mši svaté v kapli Domu sv. Marty. V kázání se zaměřil na první čtení z listu sv. Pavla Římanům

(Řím 4,1-8), které vyzývá k přilnutí k Bohu vírou. Papež vysvětloval, jaké je pravé Boží odpuštění – tedy takové, které Bůh udílí zdarma a které vychází z Jeho milosti a vůle, nikoli z našich skutků.

"Naše skutky odpovídají na nezištnou lásku Boha, který nás ospravedlnil a stále nám odpouští. Naše svatost spočívá právě v trvalém přijímání tohoto odpuštění, proto žalm, který jsme se modlili, končí slovy: „Šťastný je ten, komu byla odpuštěna nepravost a jehož hřích je přikryt. Šťastný je člověk, kterému Hospodin nepřičítá vinu“. Pán nám odpustil prvotní hřích a odpouští nám pokaždé, když za Ním přijdeme. Svě hříchy si nemůžeme odpustit svými skutky – odpouští je pouze On, a my na toto odpuštění můžeme svými skutky odpovídat."

V dnešním Lukášově evangeliu (Lk 12,1-7), pokračoval papež, nás Ježíš seznamuje s jiným způsobem zdánlivého ospravedlnění hříšců. Předkládá nám obraz těch, kteří se považují za spravedlivé kvůli vnějšímu zdání. Tedy takových lidí, upřesňoval papež, kteří dokáží vykouzlit na obličej svatý obrázek, jako by už byli svatí. Jsou to ale pokrytci se špínou v nitru, kteří se navenek chtějí jevit laskavě a spravedlivě a ukazují se při postu, modlitbě či almužně. V jejich srdci nicméně nic není, chybí tam podstata. Jejich život je pokrytecký a jejich pravda nicotná.

"Nanášejí si na duši líčidlo, žijí z této masky a jejich svatost je pouhý make-up. Ježíš neustále vyžaduje pravdivost, avšak pravdivost srdce. Pokud má něco vyjít na povrch, ať je to právě tato pravda, obsažená v srdci. Proto radí – když se modlíš, dělej to ve skrytu, když se postíš, tehdy se můžeš trochu nalíčit, aby ti nikdo ze tváře nevyčetl oslabení postem, když dáváš almužnu, ať neví tvá levice, co dělá pravice, čiň to potají."

Spravedlnost pokrytců vychází z vnějšího dojmu, ale ten je jako mýdlová bublina, která se chvíli vznáší a pak splaskne.

"Ježíš od nás vyžaduje životní soudržnost – důslednost mezi vnějším činem a životem nitra. Faleš a pokrytectví působí velké zlo, protože se z nich stává životní styl. V žalmu jsme prosili o milost pravdy před Pánem. To, co jsme společně vyslovili, je krásné: „Pane, vyznal jsem se ti ze svého hříchu, nezatajil jsem ho, neskryl jsem svou vinu, nepokryl jsem duši líčidlem. Řekl jsem: Vyznávám se Hospodinu ze své ničemnosti – a tys odpustil, co jsem zavinil hříchem." Před Bohem je vždy zapotřebí pravdy. A tato pravda před Bohem vytváří prostor Pánovu odpuštění."

V případě, že se pokrytectví stane zvykem, papež uvedl následující doporučení: Neosočujme druhé, ale učme se moudrosti sebeovínění, aniž bychom před Pánem zatajovali své viny.